Κυριακή Δ' Νηστειών: Η Κυριακή του Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος (Lev Gillet, μοναχός της Ανατολικής Εκκλησίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Απριλίου, 2022

Η Εκκλησία μας καλεί σήμερα να προσέξουμε τη μορφή του **αγίου Ιωάννου της Κλίμακος**, επειδή ο πατήρ αυτός, ο οποίος έζησε κατά τον 7ο αιώνα, υλοποίησε στη ζωή του το ιδεώδες της **μετανοίας**, κάτι το οποίο δεν πρέπει να φεύγει από τα μάτια μας κατά τη **Μεγάλη Σαρακοστή**. «*Ἰωάννην τιμήσωμεν, τῶν ἀσκητῶν τὸ καύχημα…*» ψάλλουμε στον Εσπερινό, ενώ στον Όρθρο αναφωνούμε προς τον άγιο: «*Ἀτροφία τὴν σάρκα μαράνας ἀνεκαίνισας ψυχῆς τὸν τόνον, Ὅσιε, καὶ δόξαν κατεπλούτισας οὐράνιον…*». Ωστόσο, η Εκκλησία, ερμηνεύοντας σωστά τη διδασκαλία του αγίου, θεωρεί ότι **η άσκηση δεν έχει καμία έννοια και καμία αξία αν δεν είναι έκφραση αγάπης**, γι’ αυτό και στον Εσπερινό βάζει τον Όσιο να μας απευθύνει αυτά τα λόγια: «*Ἀγαπήσατε τὸν Θεὸν καὶ εὑρήσετε χάριν αἰώνιον, μηδέν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ…*».

Στη Θεία Λειτουργία συνεχίζουμε την ανάγνωση της προς Εβραίους Επιστολής (6:13-20), όπου περιγράφονται η **υπομονή** και η **εγκαρτέρηση** του Αβραάμ και η εν τέλει πραγματοποίηση των υποσχέσεων του Θεού. «*Ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν*», και γι’ αυτό, όπως και ο Αβραάμ, «*ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχομεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος*». **Ζούμε εμείς με αυτή τη μεγάλη ελπίδα;**

Το Ευαγγέλιο περιγράφει τη θεραπεία ενός νέου που, υπό την επήρεια του διαβόλου, είχε καταληφθεί από «άλαλο πνεύμα». Ο πατέρας του τον οδήγησε στον Ιησού. Και Εκείνος του είπε τούτο: «***Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά σ’ εκείνον που πιστεύει***». Ανάμεσα στα δάκρυά του ο πατέρας φώναξε: «***Πιστεύω, Κύριε, αναπλήρωσε εσύ τη λιγοστή μου πίστη!***». Δεν μπορούμε πράγματι να βρούμε καλύτερα λόγια για να εκφράσουμε **ταυτόχρονα το γεγονός ότι πιστεύουμε αλλά και την αδυναμία αυτής της πίστης**. **Είμαστε όμως ικανοί να δακρύσουμε με πόνο, καθώς λέμε στον Κύριό μας, «*Πιστεύω, βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ*»;** Ο Ιησούς ευσπλαχνίστηκε τον πατέρα. **Δέχτηκε μια τέτοια πίστη** και θεράπευσε τον γιο του. Οι μαθητές, μιλώντας ιδιαιτέρως με τον Διδάσκαλο, Τον ρωτούν γιατί εκείνοι δεν μπόρεσαν να εκδιώξουν το δαίμονα. Πήραν την απάντηση ότι «Αυτό το είδος του δαιμονίου με κανέναν άλλο τρόπο δεν εκδιώκεται παρά με **προσευχή** συνοδευόμενη από **νηστεία**». Ας μη θεωρήσουμε ότι

μια παρατεταμένη νηστεία και προσευχές που επαναλαμβάνονται αρκούν για να δώσουν τη δύναμη εκείνη που οι μαθητές δεν κατείχαν ακόμη. **Η προσευχή και η νηστεία, με τη βαθύτερη έννοια των όρων, σημαίνουν τη ριζική παραίτηση από τον εαυτό μας, τη στροφή και σταθεροποίηση της ψυχής σ' εκείνη τη στάση της εμπιστοσύνης και της ταπείνωσης που περιμένει το καθετί από το έλεος του Θεού, την υποταγή του θελήματός μας στο δικό Του θέλημα, την εναπόθεση της ύπαρξής μας και κάθε άλλης προσφιλούς ύπαρξης στα χέρια του Πατέρα.** Εκείνος, που με τη χάρη του Θεού θα φτάσει σε μια τέτοια κατάσταση, μπορεί να διώξει τον διάβολο. **Δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε κι εμείς έστω μερικά πρώτα βήματα προς αυτή την κατεύθυνση; Αν προσπαθήσουμε, θα εκπλαγούμε από τα αποτελέσματα.**

(Lev Gillet, "Πασχαλινή κατάνυξη", 1η έκδοση, εκδ. Ακρίτας, Αθήνα, 2009)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosthomas.gr*)*